

ΔΗΜΗΤΡΗ ΣΤΡΑΤΗ

'Η ἐργατική πολιτική τῆς Δημοκρατικῆς Ἐνώσεως ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ ΣΤΟ Α' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

τῆς 6-7 Νοεμβρίου 1959

Ἡ Δημοκρατικὴ Ἐνωσις δὲν εἶναι ἓνα στενὰ ἐργα-
τικό Κόμμα ὑπὸ τὴν ταξική του ἔννοια.

Εἶναι Κόμμα ὅλων ἐκείνων τῶν τάξεων καὶ τῶν κοι-
νωνικῶν κατηγοριῶν τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, ποὺ ὑφί-
στανται τὴν ἐκμετάλλευσή τοῦ μεγάλου κεφαλαίου, ντό-
πιου καὶ ξένου.

Ὅμως αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι Κόμμα τῶν
ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὀφείλει
κυρίως νὰ στηρίξει τὴν ὁργανωμένην του δύναμιν, τοὺς
ἀγῶνες του καὶ τὴν κομματικὴν του δράσιν.

Ἡ ἐργατικὴ τάξι, λόγω τῆς θέσεώς της μέσα στὴ
παραγωγή εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν τάξι ποὺ ὑφίσταται τὴν
πιὸ σκληρὴ καὶ ἄμεση ἐκμετάλλευσή ἀπὸ ἐκείνους ποὺ
κατέχουν τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς καὶ ἐκ τοῦ λόγου
αὐτοῦ εἶναι θέσι: ἀντικεφαλαιοκρατικὴ καὶ ἀγωνίζεται
ὄχι μόνον γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ τῆς ἀνοδο
μέσα στὸ κεφαλαιοκρατικὸ καθεστὼς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν
κοινωνικὴ μεταβολή.

Υπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴ ἡ ἐργατικὴ τάξι ἀποτελεῖ
τὴν πρωτοπαρεία στοὺς ἀγῶνες τοῦ λαοῦ καὶ συνεπῶς
τὸ Κόμμα μας ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν
ἐργαζομένων, ὀφείλει κατὰ κύριον λόγον νὰ στηρίζεται
στὴν τάξι γενικὰ τῶν μισθωτῶν, νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ
νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων
της. Ὅφείλει συνεπῶς τὸ Συνεδρίον μας νὰ ἀσχοληθεῖ
ὅπως ἰδιαίτερα μὲ τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τοὺς μι-
σθωτοὺς τῆς χώρας μας, ἐργάτες, ἰδιωτικούς καὶ δη-
μοσίους ὑπαλλήλους, νὰ καθορίσει ἓνα σαφές καὶ συγκε-
κρημένο πρόγραμμα, βάσει τοῦ ὁποῦ το Κόμμα θὰ χα-
ράξει τὴν κοινωνικὴν του πολιτικὴν καὶ θὰ ἀγωνισθεῖ μέ-
σα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ Βουλὴ.

Οἱ συνθήκες καὶ οἱ ὁροι κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζεῖ
καὶ ἐργάζεται ἡ τάξι τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων
εἶναι, ἀπὸ κάθε πλευρὰ ἄθλιες. Γι' αὐτὸ σφραγίσανται
τὰ ζητήματα ποὺ αὐτὴν ἀπασχολοῦν καὶ ποὺ ἐπὶ σειρά
ἐτῶν παραμένουν ὄλντα. Θὰ ἀναφερθοῦμε σὲ ὅσα ἀπὸ
αὐτὰ ἔχουν γενικότερη σημασία καὶ ἐνδιαφέρουν τὸ
σύνολον τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας μας, ἀρχίζοντας ἀπὸ
τὸ ζήτημα τῆς ἀμειδίχτης ἐργασίας.

ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΑ

Κοινὴ εἶναι ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἡ διαπίστωσις ὅτι οἱ
μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια ὀρίζονται κάτω καὶ ἀπ' αὐ-
τὸν ἀνῆμα τὸν εἰσωνικὸν τιμάρημον τῆς Τραπεζῆς Ἑλ-
λάδος.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Ἐργατῶν στὰ Δελτία ποὺ
ἐκδίδει, ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἔλλειμμα μᾶς τετραμελοῦς
οἰκογενείας, ἐννομεῖται τὴν ἐξῆς ἀνδοτικὴ πορεία.

Ἔτος 1956	Ἑλλειμμα δρχ.	1300
1957	"	1370
1958	"	1467
1959	"	1616

Ἀς δοῦμε ὁμως τὸ σημερινὸν ὄφελος τῶν μισθῶν καὶ
ἡμερομισθίων, σύμφωνα μὲ τὴν ἰσχύουσα συλλογικὴς
συμβάσεις ἐργασίας.

α') Κατώτατα ἡμερομίσθια:

Ἀνδρῶν δρχ. 47.50, Γυναικῶν δρχ. 36.50

β) Κατώτατοι μισθοί:

Ἀνδρῶν Ὑπαλλήλων ἀπὸ δρχ. 970—1191

Γυναικῶν " " 861—952

Ἑπηρετικῶν προσ/κῶν " 768—861

Ὡς πρὸς τὴν κλαδικὴς συλλογικὴς συμβάσεις, ἀπὸ μᾶ
ἐρευνα ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι τὸ μέσον ἡμερομίσθιον δὲν
ὑπερβαίνει τὴν 50 δραχμῆς. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ὀνομαστικοὶ
μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια, οἱ πραγματικοὶ ὁμως εἶναι πολὺ
κατώτεροι, ὅταν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἐπ' αὐτῶν
ἐνεργοῦνται κρατήσεις γιὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν,
τὴν ἀνεργία, τὴν ἐργατικὴν κατοικία, τὴν Ἐργατικὴν Ἑ-
στία καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα.

Καὶ δὲν εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα
ὑποστηρίζοντας ὅτι τὸ μέσον ἡμερομίσθιον εἶναι κατώ-
τερον τῶν 45 δραχμῶν. Ἀπὸ ἓνα συγκριτικὸν πῖνακα
τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας, γιὰ τὸ ἔτος 1958,
μαθαίνουμε ὅτι τὸ μέσον ἡμερομίσθιον στὴς παρακάτω
χῶρες εἶναι σὲ δραχμῆς:

Νορβηγία	204
Ἀγγλία	144
Βέλγιον	134
Ἰσραήλ	125
Δ. Γερμανία	118
Λίθανος	75
Ἰταλία	69
Ἑλλάς	52

Καὶ παραμένουν καθηλωμένα στὰ τόσον χαμηλὰ ἐπι-
πεδα, παρὰ τὴν συνεχῆ ἀνοδο τοῦ κόστους τῆς ζωῆς καὶ
παρὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, ἡ ὁποία κατὰ
τὸν κ. Καραμανλὴν ἐφθανε κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ 200 δολ-
λάρια κατὰ τὸ 1954 σὲ 280 τὸ 1959.

Κυβερνήσεις καὶ Ἐργαζόμενοι σὲ κάθε ἀπαιτήσιν τῶν
ἐργατῶν γιὰ τὴν αὐξήσιν τῶν ἀπολαυτῶν τῶν ἀντιτάς-
σουν καὶ ἐπιστεῖν τὸν κίνδυνον τοῦ πληθωρισμοῦ. Παρὰ
τὴν καθήλωσιν ὁμως τῶν ἀπολαυτῶν τῶν μισθωτῶν, ἡ
νομισματικὴ κυκλοφορία ἐφθασε ἀπὸ 2.527 ἐκατομμύ-
ρια τὸ 1952, σὲ 7.600 τὸ 1959.

Συνέπεια τῆς πολιτικῆς αὐτῆς τῆς καθήλωσιν τῶν
μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἀλλὰ καὶ γενικότερα τῆς οἰ-
κονομικῆς πολιτικῆς τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἡ
μείωσις τῆς ἀγαθωποικίας ἐκκατῆτος τῶν ἐργατῶν καὶ
τῶν ἀγροτῶν, ἡ αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπόρων καὶ
κατ' ἐπέκτασιν ἡ ὕψιστος τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότη-
τος καὶ ἡ ἀνεργία.

Ἡ θέση καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ Κόμματος μας σὲ
θέμα τῆς ἀμειδίχτης ἐργασίας, πρέπει νὰ εἶναι:

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

α) Αύξηση των κατοικιών, δόμων, μισθών και ήμερομισθίων, που να εξασφαλίζουν μια εστώ στοιχειώδως ανθρώπινη διαβίωση.

β) Κλαδικές συλλογικές συμβάσεις με μισθούς και ήμερομισθία ανάλογα με τον χρόνο υπηρεσίας και την ειδικότητα των εργαζομένων και με αυτόματη αύξηση βάσει του εκάστοτε πραγματικού τριμηνίου κόστους της ζωής.

Ός προς τους Δημοσίους Υπαλλήλους το Κόμμα θα πρέπει να υιοθετήσει και να υποστηρίξει το ενιαίο μισθολόγιο με μισθούς ανάλογα με το κόστος της ζωής.

Ιδιαίτερη προσπάθεια και ενδιαφέρον οφείλει να επιδείξει το Κόμμα μας, για το ζήτημα της αμοιβής εργασίας των γυναικών. Στη χώρα μας η εργαζομένη γυναίκα βρίσκεται σε πολύ χαμηλότερη βαθμίδα και ως προς τη σταδιοδρομία της και ως προς την αμοιβή της εργασίας της. Η εκμετάλλευση της εργασίας των γυναικών είναι καθολική και ιδίως στην υπερεργασία των καπνών και στην υφαντουργία, όπου αποτελούν και τη μέγιστη πλειοψηφία των εργαζομένων.

Η καθιέρωση της αρχής της ίσης αμοιβής για ίση εργασία μεταξύ ανδρών και γυναικών, όπως άλλωστε προβλέπει και η Διεθνής Σύμβασις Εργασίας επιβάλλεται να εφαρμοσθεί και στη χώρα μας. Η ισοπολιτεία των φύλων επιβάλλει ίσα δικαιώματα, κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

Σχετικόν με το θέμα της αμοιβής της εργασίας είναι και το θέμα των οικογενειακών επιδομάτων. Πρώ ολίγου καιρού ψηφίσθηκε το Νομ. Διάταγμα 3868) 1959 «περί συστάσεως Διανεμητικού Λογαριασμού οικογενειακών επιδομάτων μισθωτών» και πρό ήμερών κατέληξε η Κυβέρνησις στην απόφαση να χορηγούνται για κάθε εργαζομένη ημέρα 3 δραχμές για το πρώτο παιδί και 2 για το δεύτερο. Από τα επιδόματα αυτά, τα τόσον χαμηλά, εξαιρούνται η γυναίκα του εργαζομένου και οι άνεργοι, αν και στο Λογαριασμό αυτόν εισφέρουν όλοι οι μισθωτοί. Κατά τις επίσημες στατιστικές ο αριθμός των οικογενειών φθάνει τις 160.000 και οι πόροι του Λογαριασμού σε 160.000.000 το χρόνο. Συνεπώς και μετά την αφαίρεση των εξόδων διακρίσεως, το ποσό που αναλογεί για κάθε εργαζομένην για ολόκληρον το χρόνο δεν μπορεί να υπερβαίνει τις 800 δραχμές και συνεπώς το μήνα τις 65 δραχμές!

Σε μια έκθεση του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας αναφέρεται ότι, τα κεφάλαια των οικογενειακών επιδομάτων προέρχονται από εισφορές των εργοδοτών, του κράτους, των μισθωτών ή και από ειδικούς φόρους. Χαρακτηριστικώς αναφέρεται ότι στη Γαλλία οι εργοδότες εισφέρουν 16% επί των απολαυών των μισθωτών και στην Ιταλία 13%—31%. Και οι πόροι αυτοί επιτρέπουν την χορήγηση ικανοποιητικών επιδομάτων.

Επιβάλλεται συνεπώς η αύξηση των πόρων του Λογαριασμού σε βάρος των Εργοδοτών και του Κράτους, ώστε να είναι σε θέση να ελατρώσει οικονομικά τις οικογένειες των εργαζομένων. Η διατήρηση των σημερινών πόρων αποτελεί πραγματικόν πρός αυτούς εμπόημα.

Ο ΝΟΜΟΣ 3239 ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η Κυβέρνηση Παπάγος που έψήφισε τον νόμον περί

συλλογικών συμβάσεων καθώς και οι μετέπειτα Κυβερνήσεις, διακήρυξαν ότι με τον νόμον αυτόν καταργείται η διατήρηση της εργασίας εκ μέρους του Κράτους και ότι επανερχόμεθα εις την αναγνώριση της ελευθερίας των διαπραγματεύσεων μεταξύ εργατών και εργοδοτών.

Η διακήρυξη αυτή αποτέλεσε και είναι ένα μεγάλο ψεύδος. Σε τελευταία ανάλυση και σύμφωνα με το άρθρον 20 του νόμου οι Υπουργοί Εργασίας και Συντονισμού, έχουν το δικαίωμα να μην εγκρίνουν ή και να τροποποιούν τις αποφάσεις των Δικαστηρίων Διαιτησίας και κατά κανόνα εφαρμόζουν το δικαίωμα αυτό με την περικυφή και τη μείωση των μισθών και ήμερομισθίων που δρίζονται από τα Δικαιτητικά Δικαστήρια. Πέραν τούτου οι αποφάσεις των Δικαστηρίων είναι υποχρεωτικές. Συνεπώς η διατήρηση της αμοιβής της εργασίας εκ μέρους της Κυβερνήσεως υφίσταται και η ελευθερία των διαπραγματεύσεων ούσιαστικά έχει καταργηθεί, παρά τις υπάρχουσες, στο θέμα αυτό Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας.

Καθολική είναι η αξίωση όλης της εργατικής τάξεως για τη ριζική τροποποίηση του νόμου αυτού, που αποτελεί πραγματικόν τροχοπέδη στο θέμα της αμοιβής της εργασίας.

Πολλές είναι οι τροποποιήσεις που πρέπει να επέλθουν στο νόμο αυτόν. Θα περιορισθούμε σε εκείνες που έχουν γενικώτερη σημασία και τις οποίες το Κόμμα μας οφείλει να υποστηρίξει.

α) Δικαίωμα των εργατικών οργανώσεων να καταφύγουν ή όχι στη διαιτησία.

β) Τα Δικαιτητικά Δικαστήρια να συγκροτούνται από ίσον αριθμόν εργαζομένων και εργοδοτών με Πρόεδρον Δικαστήν.

γ) Κατάργηση του δικαιώματος των Υπουργών να εγκρίνουν ή να τροποποιούν τις αποφάσεις των Δικαστηρίων Διαιτησίας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Η Κοινωνική Ασφάλιση στη χώρα μας και πρός τον πραγματικό της σκοπό δεν ανταποκρίνεται και σοβαρώτατη οικονομική κρίση αντιμετωπίζει. Οι παροχές είναι για τον μεγαλύτερον αριθμόν των ασφαλισμένων εξαιρετικά χαμηλές και η μεγάλη πλειοψηφία των συνταξιούχων πέρνει συντάξεις πραγματικής πείνας. Επίσης η Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και όλους τους εργαζομένους και συνταξιούχους δεν καλύπτει και πλημμελώς παρέχεται.

Τα περισσότερα των κλαδικών ασφαλιστικών ταμείων, κυρίως και επικουρικής ασφάλισης, στερούμενα επαρκών οικονομικών πόρων και κακώς διοικημένα ωδρηγήθηκαν σε αδυναμία εκπληρώσεως των προς τους ασφαλισμένους υποχρεώσεών των. Καί άλλα μὲν συγχωνεύθηκαν με το ΙΚΑ, άλλων μειώνονται οι παροχές (Ταμείον Κλωστοϋφαντουργών) και άλλων αναμένεται η οικονομική κατάρρευση.

Ός προς το ΙΚΑ, που αποτελεί τον κύριον ασφαλιστικό φορέα, με 600 χιλιάδες ασφαλισμένους και περί τις 85 χιλιάδες συνταξιούχους, είναι γνωστόν από επίσημες εκθέσεις του Διοικητού του ότι εύρισκεται σε οικονομική κατάρρευση και αντιμετωπίζει αδυναμίαν εκπληρώσε-

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ως των υποχρεώσεων του και αυτής ακόμη της καταβολής των συντάξεων.

Πολλές είναι οι αιτίες που συνέβαλαν στο να φθάσει στην κρίσιμη σημερινή του κατάσταση. "Ας αναφέρουμε τις βασικότερες από αυτές.

α) Μία από τις φθοροποιές αιτίες είναι η επέμβαση των εκάστοτε Κυβερνήσεων στην εν γένει λειτουργία του Ίδρυματος. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι επί Κυβερνήσεως Παπάγου, διορίσθηκαν εκ μέρους δύο Υπουργών της Εργασίας υπερχίλιοι υπάλληλοι, χωρίς διαγωνισμό, σε σημείον να μὴν υπάρχουν ούτε καθίσματα να καθήσουν.

β) Η εν γένει κακοδιοίκηση, που και αυτή κατά κύριον λόγον οφείλεται στις Υπουργικές επιμελίες καθώς και οι καταχρήσεις που εσημειώθηκαν τόσο στα φάρμακα όσο και στις κλινικές και τα σανατόρια.

γ) Η εξανέμηση των κεφαλαίων του, προπολεμικά και μεταπολεμικά λόγω της κονιορτοποίησης της δραχμής και της άρνησεως του Κράτους να επιστρέψει ποσόν δραχμῶν 500 εκατομμυρίων, τις οποίες το ΙΚΑ, υποχρεώθηκε να δώσει ως δάνειον στη δικτατορική Κυβέρνηση Μεταξά.

δ) Η μη τακτική και κανονική εισπραξη των εισφορών, συνέπεια της οποίας είναι η οφειλή προς αυτό εκ μέρους των Εργοδοτῶν 680 και πλέον εκατομμυρίων δραχμῶν.

ε) Η θέσμιση των διαθέσιμων κεφαλαίων όλων των Ταμείων και του ΙΚΑ και η υποχρεωτική κατάθεσή των στην Τράπεζα Ελλάδος με τὸν ἐξουτελιστικὸν τόκον 4%.

στ) Η συγχώνευση με το ΙΚΑ 17 κλαδικῶν ασφαλιστικῶν Ταμείων με 17 χιλιάδες συνταξιούχους, χωρίς ἐνεργητικὸν ἢ ἄλλα περιουσιακά στοιχεία, οἱ συντάξεις τῶν ὁποίων βαρύνουν τὸ Ίδρυμα με 85 εκατομμύρια ἐτησίως. Εἰδικώτερα οἱ συντάξεις τῶν Καπνεργατῶν τὸ ἐπέβαρυναν ἕως σήμερα με 150 εκατομμύρια. Κατὰ μίαν ἐκτίμησιν τοῦ πρώην Διοικητοῦ τοῦ ΙΚΑ κ. Καραμυδά τὰ συγχωνευθέντα Ταμεία θὰ ἐπιβαρύνουν τὸ Ίδρυμα, βάσει μιᾶς ἀναλογιστικῆς μελέτης με ἓνα δισεκατομμύριον δραχμῶν, χάρις τὴν ὁλέθριαν αὐτὴν πολιτικὴν τῶν Κυβερνήσεων.

Συνέπεια ὅλων αὐτῶν εἶναι ἡ σημερινὴ καταστροφικὴ κρίσις πού ἀντιμετωπίζει στὴ χώρα μας ὁ θεσμός τῆς Κοινωνικῆς Ασφαλίσεως.

Τὸ θέμα αὐτὸ, ὀφίστης κοινωνικῆς σημασίας, δρίσκεται σὲ δέυτατο σημεῖον καὶ τὸ Κόμμα μας καθήκον ἔχει νὰ δείξει ὅλον τοῦ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ καταβάλει κάθε προσπάθειαν γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς σημερινῆς κρίσεως καὶ τὴν ἐδραίωση τοῦ θεσμοῦ ἐπὶ ἀσφαλῶν βάσεων.

Τοῦτο θὰ ἐπιτευχθεῖ:

α) Με τὴν αὐτονομίαν ὅλων τῶν ασφαλιστικῶν φορέων. Τὸ Ὑπουργεῖον Εργασίας θὰ πρέπει νὰ περιορισθεῖ εἰς τὴν ἐπιμετείαν καὶ τὸν αὐστηρὸν ἐλεγχον.

β) Με τὴν καθιέρωση τῆς πλειοψηφίας τῶν ἡσφαλισμένων στὶς Διοικήσεις τῶν ασφαλιστικῶν φορέων, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐκλέχονται με ἐλεύθερες ἐκλογὰς παρ' αὐτῶν, ὅπως γίνεται σὲ ὅλες τὶς χώρες.

γ) Με τὴν καθιέρωση εἰσφορᾶς τοῦ Κράτους σύμφωνα με τὴν διεθνῶς ἀναγνωρισμένην βασικὴν ασφαλιστικὴν ἀρχὴ τῆς τριπλῆς εἰσφορᾶς (Κράτος — Εργοδότης — Ἠσφαλισμένος).

δ) Με τὴν συγχώνευση τῶν ὁμοεπαγγελματικῶν

Ταμείων, με κατεύθυνση καὶ τελικὸ σκοπὸ τὸν ἐνιαῖο ασφαλιστικὸν φορέα.

Ἐπίσης τὸ Κόμμα ὀφείλει νὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλισιν ὅλων τῶν συνταξιούχων στὸν κλάδο τῆς ἀσθενείας καὶ τὴν παροχὴ σ' αὐτοὺς καὶ τὶς οἰκογενεῖές τους πλήρους ἱατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως. Τὸ Κόμμα μας ἐπίσης πρέπει νὰ υἱοθετήσῃ τὴν ἐπέκτασιν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῆς παροχῆς ἱατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως στοὺς ἀγρότες καὶ τὴν παροχὴ συντάξεων.

Ἀμεσον αἰτήρια καὶ σύνθημα τοῦ Κόμματός ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ βελτίωση τῶν συντάξεων καὶ ὁ καθορισμὸς κατωτάτου ὁρίου συντάξεως, πού νὰ ἐξασφαλίζει μιὰ στοιχειώδη ἀνθρώπινη ζωὴ.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐπέρασαν σαράντα χρόνια ἀπὸ τῆς καθιέρωσης τῆς ὀκτάωρης ἐργασίας, με τὴ γνωστὴ Διεθνή Σύμβασιν Εργασίας τῆς Οἰκονομικῆς τοῦ 1919, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τοῦ 1920 ἐπεκύρισε καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οἱ ἐργατικὲς ὁργανώσεις πολλῶν χωρῶν με τοὺς συνεχεῖς τῶν ἀγῶνες ἐπέτυχαν τὴν ἐλάττωσιν τῆς διάρκειας τῆς ἐργασίας σὲ 42 καὶ σὲ ὀρισμένους ἀνθυγιεινὲς βιομηχανίας σὲ 40 ὥρας τὴν ἑβδομάδα.

Καὶ στὴ χώρα μας ἰσχύει τὸ ὀκτάωρον τῆς ἐργασίας, τοῦ ὁποίου ὅμως γίνεται συστηματικὴ καταστρατήγησις, εἴτε με τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μέσου τῶν ὑπερωριῶν εἴτε με τὴν πληρωμὴ ἀνάλογα με τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραγομένου ἔργου εἴτε καὶ κατὰ τρόπον αὐθαίρετον, ὅπως γίνεται στοὺς σιδηροδρόμους ὅπου τὸ προσωπικὸν ἐργάζεται καὶ πέραν τῶν 14 ὥρων ἡμερησίως.

Τὸ θέμα τῆς διάρκειας τῆς ἐργασίας, ἓνα ἀπὸ τὰ ζωτικώτερα ζητήματα πού ἀπασχολοῦν καὶ ἀπασχολοῦν τὴν τάξιν τῶν ἐργαζομένων μισθωτῶν, δὲν ἔχει μόνον ἄμεση σχέση με τὸ ζήτημα τῆς υγείας καὶ τῆς ἀναπαύσεως τῶν ἀπὸ τὸν καθημερινὸν μόχθον τῆς ἐργασίας τῶν, σχετίζεται καὶ με τὸ θέμα τῆς ἀμοιβῆς τῶν καὶ ἐπίσης με τὸ θέμα τῆς ἀνεργίας.

Ἡ πιστὴ καὶ αὐστηρὴ ἐφαρμογὴ τῆς ὀκτάωρης ἐργασίας πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ καθολικώτερα αἰτήματα τῶν ἐργαζομένων, με παράλληλη ἀπαγόρευσιν τῶν ὑπερωριῶν, πού ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος τῶν ἐργοδοτῶν.

Τὸ Κόμμα μας πέραν αὐτῶν θὰ πρέπει νὰ προγραμματίσῃ τὴν καθιέρωσιν τῆς ἐπτάωρης ἐργασίας στὶς βαρεῖες καὶ ἀνθυγιεινὲς ἐργασίας καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς πληρωμῆς με τὸ κομμάτι ἢ τὴν κατὰ ἀπόδοσιν πού ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμα μέσον ἐκμεταλλεύσεως καὶ μάλιστα τῆς πῶ χειρότερης μορφῆς σὲ ὅρος ἰδίως τῆς ἐργαζομένης γυναίκας.

Ἰδιαίτερη μέριμνα ὀφείλει νὰ πάρῃ τὸ Κόμμα μας γιὰ τοὺς μαθητευομένους καὶ γενικώτερα γιὰ τοὺς νέους ἐργάτες ὡς πρὸς τὶς ὥρας τῆς ἐργασίας τῶν. Καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ὑπάρχουσα προστατευτικὴ νομοθεσία. Τὸ ἑξάωρον τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ τύχῃ γενικῆς ἐφαρμογῆς καὶ εἰδικώτερα στὸ βιομηχανικὸ κλάδο καὶ γιὰ λόγους προστασίας τῆς υγείας τῶν νέων καὶ γιὰ νὰ τοὺς παρέχεται ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος γιὰ τὴν τεχνικὴν τους μόρφωσιν στὶς τεχνικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς σχολὰς.

ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΟΡΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Γεγονός είναι ότι οι πόροι του 'Οργανισμού 'Ανεγέρσεως 'Εργατικών Κατοικιών, που θαύνησαν το σύνολο των μισθωτών είναι πλέον ή ανεπαρκείς.

Γιὰ νὰ αντιμετωπισθῇ, ἔστιο καὶ μερικῶς, τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ἐργατικῆς στέγης ἐπιβάλλεται:

α) Νὰ αὐξηθῇ ἡ εἰσφορά τοῦ Κράτους καὶ νὰ ἐπιδωθῇ εἰσφορά σὲ βάρος τῶν ἐργοδοτῶν.

β) Νὰ παραχωροῦνται δωρεὰν οἰκόμεθα ἀνήκοντα στὸ Δημόσιον καὶ τοὺς Δήμους.

γ) Νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑπὲρ τοῦ 'Οργανισμοῦ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαλλοτριώσεως μὲ ἀνῶλογον ἀποζημίωσιν.

δ) Νὰ ἐπιτραπῇ ἡ διάθεση τῶν κεφαλαίων τῶν 'Ασφαλιστικῶν Ταμείων πρὸς χορήγησιν στεγαστικῶν δανείων πρὸς τοὺς ὑφασλισμένους.

ε) Νὰ καταργηθῇ ἡ διάταξη τοῦ νόμου περὶ κοινωνικῶν φρονιμάτων.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Περιγράψαμε σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν κατάστασιν στὴν ὁποία βρίσκεται ἡ τάξη τῶν μισθωτῶν καὶ τὰ γενικῆς σημασίας ζητήματα πού ἀντιμετωπίζει.

Ἡ κάθε ἄλλη παρὰ εὐχάριστη αὐτὴν κατάστασιν ὀφείλεται κυρίως στὶς συνθήκας κάτω ἀπὸ τίς ὁποῖες βρίσκεται ἐπὶ μιὰ δεκαπενταετία τὸ ἐλληνικὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα.

Τὰ δραματικὰ γεγονότα πού ἀντιμετώπισε ἡ χώρα μας ἐπέδρασαν κατὰ τρόπον ἀποφασιστικὸν στὴν ἐξέλιξιν καὶ διαμόρφωσιν τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

Μὲ τὴν ἀπρονόητη ἠθικὴ καὶ ὀλιγὴ βοήθεια καὶ τίς ἐπιπτώσεις τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων καὶ τῶν 'Εργοδοτῶν, ἡ ἡγεσία τοῦ κινήματος περιήλθε κατὰ τρόπον ὁμῶν καὶ αὐθαίρετον στὰ γνωστὰ πρόσωπα πού ὑπῆρξαν ἐν τῇ Μεταξικῇ δικτατορίᾳ καὶ τὸν ξένο κατακτητὴ καὶ σὲ ἄλλα πού ἐμφανίσθηκαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀνωμαλίας, χωρὶς τὴν ἀνάλογη πείρα καὶ τὴν ἀπαραίτητη συνδικαλιστικὴ κατάρτιση.

Ἡ μὲ τὰ μέσα νοθείας καὶ βίας κατάληψιν τοῦ ἀνωτάτου συνδικαλιστικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτά καὶ ἡ χωρὶς κανένα πρόσχημα ἐνίσχυση τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ μεγάλου κεφαλαίου, τοὺς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ καταργήσουν κάθε δημοκρατικὸ συνδικαλιστικὸ δικαίωμα τῶν ἐργατῶν, νὰ δάλουν δικτατορικὰ διατάξεις στὸ καταστατικὸ τῆς Συνομοσπονδίας, νὰ καταργήσουν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου στὴν ἐκλογὴ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐργαζομένων στὰ Συνέδρια καὶ ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπανεκλογὴ τους, χωρὶς κανέναν ἑλεγχον ἢ ἐποπτεῖαν.

Πέραν τῶν ἀνελευθέρων καὶ ἀντισυνδικαλιστικῶν αὐτῶν μέτρων, πού ἄσκησε καὶ ἄσκει σὲ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἡ ἀνωτάτη 'ἡγεσία, τὸ Κράτος ἐρχεται συνπλέκοντο, μὲ τὴν ἐφαρμογὴν σὲ βάρος τῶν στελεχῶν ὅλων τῶν γνωστῶν ἀνελευθέρων ἐκτάκτων μέτρων, μὲ τίς ἀπολύσεις, τίς συνεχεῖς ἐκτοπίσεις καὶ τίς ἐπεμβάσεις τῶν 'Αστυνομικῶν καὶ Κρατικῶν ὀργάνων στὴ ζωὴ καὶ τὴ λειτουργίαν τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων.

Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ τὴν παραποιητὴν στὸ Στρατοδικεῖο πέντε Συμβούλων τοῦ Σωματεῖου ἄρ-

τηργατῶν 'Αθηνῶν, γιατί ἀνικλοφόρησαν πρὸς τοὺς συναδέλφους τῶν μιὰ προκήρυξιν χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν.

Ἐσχάτως, ὅπως εἶναι γνωστὸν, τὸ Νομάρχης καθαιροῦν τὰ Συμβούλια τῶν Σωματείων ἢ μέλη τῶν Διοικήσεων καταργώντας ἔτσι — καὶ παρὰ τίς ἀντίθετες ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας — τὸ ἀναφαίρετον συνταγματικὸν δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι.

Παράλληλα καὶ ἐπὶ πλεον τῶρα ἔσθιν, καταβάλλεται μιὰ μελετημένη καὶ ὀργανωμένη προσπάθεια διαφθορᾶς τῶν συνειδήσεων τῶν στελεχῶν ἰδίως μὲ τὸ μέσον τῆς 'Εργατικῆς 'Εστίας.

Ἐνα μέρος τῶν κεφαλαίων τῆς 'Εστίας, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν ὑποχρεωτικὴν εἰσφορὰ τῶν ἐργατῶν, τὰ διαθέτει κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ ἑκάστοτε Ὑπουργοῦ τῆς Ἑργασίας, ἐξαγοράζων καὶ διαφείρων συνειδήσεις ἢ πρὸς σκοποὺς πού ἐξυπηρετοῦν τὰ κομματικὰ τοῦ συμφέροντα.

Καὶ αὐτὸ ὅμως ἀκόμα τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας τὸ ἔχει καταργηθῇ ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις μὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἐνός νόμου τῆς Μεταξικῆς δικτατορίας περὶ ἐπιστρατεύσεως χρήσιν τοῦ ὁποῖου ἔλαβεν κατὰ τίς τελευταίας ἀπεργίας τῶν Σιδηροδρομικῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.

Ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς, μὲ τὴν τόσον κατάφορον καταπάτησιν τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν ἐκ μέρους τῶν Κυβερνήσεων, τὴν κατάργησιν τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν συνδικαλιστικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργατῶν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἴδιαν τὴν 'ἡγεσίαν καὶ τὸν ἐκ μέρους τῆς, μὲ κάθε μέσον καὶ τρόπον, ἐνσυνχισμὸν τῆς ἀγωνιστικῆς προσπάθειας τῆς ἐργατικῆς τάξεως, τὸ συνδικαλιστικὸν κίνημα τῆς χώρας μας παρεμποδίζεται στὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ρόλου καὶ τοῦ σκοποῦ του, πού σὺν συνέπειαν ἔχει νὰ παραμένουν ἅλυστα ὅλα τὰ ζωτικὰ τῆς ζητήματα καὶ οἱ διεκδικήσεις.

Μπροστὰ στὴν κατάστασιν αὐτὴ καθήκον τοῦ Κόμματος μας εἶναι νὰ ἀγωνισθῇ μέγα καὶ ἐξῶ ἀπὸ τὴ Βουλὴν:

α) Γιὰ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν.

β) Γιὰ τὴν κατάργησιν ὅλων τῶν ἀνελευθέρων νόμων καὶ ἐκτάκτων μέτρων (Γ' ψήφισμα — 'Εκτοπίσεις — Κοινωνικὰ φρονήματα).

γ) Γιὰ τὴν κατάργησιν τῆς ὑποχρεωτικῆς εἰσφορᾶς πρὸς τὴν 'Εργατικὴν 'Εστίαν.

Παράλληλα τὰ συνδικαλιστικὰ μέλη τοῦ Κόμματος ὀφείλουν νὰ ἀγωνίζονται μέγα στὰ Συνδικάτα πού ἀνήκουν, γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν, τὴν ἐξυγίανσιν καὶ τὴν ἐνότητά τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος. Ἐνὸς κινήματος ἀγωνιστικοῦ πού νὰ στρεφίται στὶς παρακάτω βασικὰ ἀρχὰς τοῦ δημοκρατικοῦ συνδικαλισμοῦ.

α) Στὴ δημοκρατικὴ λειτουργίαν τῶν Συνδικάτων.

β) Στὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν Συνδικάτων ἀπὸ τίς Κυβερνήσεις καὶ τὴν ἐργοδοσίαν.

γ) Στὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου καὶ τῆς κριτικῆς.

δ) Στὸ σεῦσμά τῶν ἀποφάσεων τῆς πλειοψηφίας καὶ στὰ δικαιώματα τῆς μειοψηφίας.

Τέλος καθήκον τῶν συνδικαλιστικῶν μελῶν τοῦ Κόμματος εἶναι νὰ συμμετέχουν στὰ Συνδικάτα τοῦ κλάδου τῶν καὶ νὰ ἀποτελοῦν τὴν πρωτοπρελίαν στοὺς καθημε-